

Arrest

nr. 163 046 van 26 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 november 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. VAN DER STRAETEN loco advocaat J. VAN DER STRAETEN en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 oktober 2015 wordt de verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, te Gent gevat als mededader van verschillende feiten van winkeldiefstal.

1.2. Op 4 oktober 2015 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

De mevrouw ⁽¹⁾, die verklaart te heten ⁽¹⁾:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen ⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

uiterlijk op 04/10/2015

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14:

- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal

PV nr GE12LA074216/2015 van de politie van Gent

Betrokkene heeft familie in België (vader en zus). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staan ten aanzien van het recht op een gezins- en of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

(...)”

1.3. Op 4 oktober 2015 wordt de verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nr. X

2. Over de rechtspleging

Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer X

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. Zij ontwaart in hoofde van de verzoekster een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die (onder meer) gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de verzoekster bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.2. De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekster betwist dat toepassing kon worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Bovendien wijst de Raad erop dat geen bevel mag worden gegeven of het bevel niet ten uitvoer mag worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten

van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en dat de verzoekster in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM aanvoert. Door te verwijzen naar de bespreking van de middelen om te stellen dat de verzoekster geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maakt, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van de middelen door de Raad.

3.3. De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“6. De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering.

De afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten is een belangrijk onderdeel van de beslissing aangezien dit aan de grondslag ligt van het aan verzoekster betekende inreisverbod van 3 jaar.

De afwezigheid van termijn is gesteund op de premisse dat verzoekster een gevaar voor de openbare orde is.

7. Het administratief dossier bevat evenwel onvoldoende gegevens om zonder redelijke twijfel te kunnen besluiten dat verzoekster een gevaar voor de openbare orde is.

Het dient immers vastgesteld dat in het dossier geen kopie van enig proces-verbaal terug te vinden is (noch van een initieel PV van vaststelling, noch van een PV van verhoor).

De bestreden beslissing bevat enkel een verwijzing naar een PV.

Een loutere verwijzing naar een PV laat evenwel niet toe te stellen dat verzoekster een gevaar voor de openbare orde zou betekenen.

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Door zich te baseren op informatie die niet bij het administratief dossier werd gevoegd is het voor de Raad onmogelijk om zijn toetsing uit te voeren.

Een schending van de materiële motiveringsverplichting is aangetoond.

Zie in dezelfde zin: RvV 140 934 dd. 26 november 2013. (stuk 6)”

4.1.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet *iuncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“8. Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft als grondslag:

- Art. 7, alinea 1, 1° Vreemdelingenwet: verzoekster zou niet de houder zijn van de in art. 2 vereiste documenten;

- Art. 7, alinea 1, 3° Vreemdelingenwet: verzoekster zou door haar gedrag een gevaar voor de openbare orde opleveren;

9. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004,

nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

10. Wat betreft de verwijzing in de bestreden beslissing naar art. 7, alinea 1, 1° Vreemdelingenwet is verzoekster formeel dat zij reeds bij haar raadsman langsgeslagen was tot regularisering van haar verder verblijf in België.

Verzoekster is naar België gekomen met een toeristenvisum aangezien haar 2 zussen in het Gentse verblijven en zij aldaar samen een nieuw leven wou uitbouwen.

In Marokko zijn alleen maar haar ouders woonachtig en alwaar zij uitgehuwelijkt zou worden.

Dienvolgens heeft verzoekster besloten haar zussen achter na te reizen en zich te herenigen.

Verzoekster is dan ook ingetrokken bij haar zus H. H. (...), dewelke woonachtig is te (...).

Zeer recent na het feit van de winkeldiefstal louter en alleen in hoofde van één der zussen verblijft verzoekster niet meer bij haar zus gelet op enerzijds het gebeuren en anderzijds ook het feit dat haar zus getrouwd is en kinderen heeft, allen samen wonende in het appartement, is zij op heden ingetrokken bij een vriend, de heer K. G. (...) wonende te (...).

Vervolgens was verzoekster alleszins stappen aan het ondernemen om haar verder verblijf in België te regulariseren en alwaar haar raadsman dit kan bevestigen.

Verzoekster ging Nederlandse les volgen en vervolgens werk zoeken in het Gentse.

Financieel wordt verzoekster gesteund door haar ouders en haar zussen alsook haar vriend is bereid borg te staan.

De overweging als zou verzoekster niet de houder zijn van één van de in art. 2 vereiste documenten is derhalve onjuist.

11. Ook m.b.t. het vermeende gevaar voor de openbare orde (art. 7, alinea 1, 3° Vreemdelingenwet en art. 74/14 § 3, 3° (afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten), kan de motivering van de bestreden beslissing niet als afdoende worden beschouwd; de motivering bevat onvoldoende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoekster een gevaar voor de openbare orde is of door hun gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier kan enkel het volgende worden gehaald:

- Dat een PV (nr. GE12LA074216/2015) zou zijn opgesteld door de politie van Gent;
- Het administratief dossier bevat evenwel geen kopie van enige PV; er ligt geen PV van vaststelling voor, noch een PV van gehoor;
- Andere feitelijke gegevens (of stukken) liggen niet voor;

Het (nota bene niet-ondertekende) administratief verslag blijkt m.a.w. het enige stuk waarop de bestreden beslissing gesteund is.

Verzoekster betwist formeel dat zij op heterdaad betrappt werd op een diefstal, er werd niets gevonden op de persoon van verzoekster en zij had geenszins de intentie om een winkeldiefstal te plegen evenmin heeft zij welkdanige actieve handeling gerealiseerd; helaas werd haar verhoor niet gevoegd.

12. De loutere verwijzing naar het niet-ondertekend administratief verslag, zonder kennis van de precieze en concrete feitelijkeheden, is niet van aard op afdoende wijze de drastische conclusie te verantwoorden dat verzoekster een gevaar voor onze openbare orde zou opleveren.

Het libelleren van een persoon als een gevaar voor de openbare orde is een zware betichting en deze conclusie kan niet lichtzinnig worden geformuleerd (!).

De enkele verwijzing naar een PV (waarvan de Staatssecretaris blijkbaar zelfs geen kennis heeft genomen aangezien dit PV niet aanwezig is in het administratief dossier) vormt geen afdoende motivering om een gevaar voor de openbare te weerhouden in hoofde van verzoekster.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd. (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfa t/ Griekenland); enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden; het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zich geen motivering. (cfr. Calfa/ Griekenland, punt 28)

Dat voormelde arrest betrekking heeft op een andere zaak (en andere feitelijkeheden) doet uiteraard geen afbreuk aan de relevantie van de interpretatie van de notie "openbare orde" door het Hof van Justitie voor huidige zaak; de notie "openbare orde" (en de interpretatie ervan) is een algemene notie (c.q. interpretatie) welke niet afhankelijk is van de omstandigheden van de ene of andere zaak, maar een algemene reikwijdte heeft.

In casu liggen m.a.w. onvoldoende feitelijke gegevens voor welke toelaten te stellen dat verzoekster een gevaar voor de openbare orde zou vormen; uit de loutere redactie van een PV (welke door de Staatssecretaris zelfs niet werd ingezien en waarvan hij derhalve geen kennis heeft, aangezien deze ook niet in het dossier aanwezig is) kan niet ipso facto worden afgeleid dat verzoekster een gevaar voor de openbare orde zou opleveren.

Verzoekster werd gehoord m.b.t. de haar ten laste gelegde feiten waarbij zij uiteengezet heeft dat zij buiten in de winkelstraat wachtte op haar zussen aangezien zij aan het bellen was en geen enkel uitstaans had met de diefstal en hiervan niet op de hoogte was en evenmin actief of passief heeft geparticipeerd.

Er werd niets gevonden op de persoon van verzoekster en dienvolgens heeft zij op geen enkele wijze geparticipeerd aan de strafrechtelijke handeling noch had zij hiervan kennis.

Verzoekster maakte nog niet het voorwerp uit van een strafrechtelijke veroordeling; zij betwist de tenlastelegging formeel en werd ten gevolge hiervan ook niet aangehouden.

Bovendien is het vaststaand dat binnen het strafrecht iemand onschuldig is totdat er een definitieve strafrechtelijke veroordeling is en dit geldt ook binnen de Europese rechtspraak.

Het louter feit van een strafrechtelijk onderzoek zonder voeging van het PV noch van het verhoor van verzoekster, kan een afdoende argument zijn om de betwiste verregaande beslissing te motiveren.

De Staatssecretaris kan uiteraard wel een feitelijke beoordeling maken op grond van het (loutere) feit dat een PV werd opgesteld, maar zulks ontslaat hem niet van de verplichting om te motiveren waarom uit het bestaan van het PV een gevaar voor de openbare wordt afgeleid in hoofde van verzoekster.

De Staatssecretaris kan zich in geen geval beperken tot de automatische koppeling van de redactie van een PV aan een gevaar voor de openbare, a fortiori wanneer hij zelfs geen kennis heeft van de inhoud van het PV (hetgeen blijkt uit het feit dat dit PV niet in het administratief dossier aanwezig is).

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Waar de Staatssecretaris louter en alleen o.g.v. het bestaan van een PV, zonder kennis te hebben van de inhoud van de PV, en zonder kennis van het verhoor van verzoekster, zijn beslissing eenvoudigweg gestaafd heeft zonder kennis van de precieze feitelijke gegevens die hebben geleid tot de afgifte van de bijlage 13septies.

Zulks is strijdig met de materiële motiveringsverplichting en ook met zorgvuldigheidsverplichting, welke vraagt dat de beslissing op een zorgvuldige wijze, met respect en inachtnaam van alle precieze feitelijkeheden, tot stand komt.

Het administratief verslag bevat enkel summiere gegevens, welke niet toelaten op precieze en nauwkeurige wijze kennis te nemen van de feitelijkeheden voorhanden in het dossier.

13. Terzake kan nuttig worden verwezen naar de Nederlandse jurisprudentie, welke weliswaar geen precedentwaarde heeft, doch wel nuttig dienst kan doen voor de beoordeling van onderhavig beroep.

Meer bepaald kan worden verwezen naar de recente beslissing van 4 augustus 2014 van de rechtbank van Den Haag; zowel de feiten welke aanleiding hebben gegeven tot het "terugkeerbesluit" als de rechtsgrond waarop de bestreden beslissing gesteund is, zijn gelijkaardig als deze welke voorliggen in huidige zaak.

Verzoekster citeert de relevante overwegingen uit de beslissing:

2.2 De rechtbank overweegt als volgt. De enkele omstandigheid dat eiser is veroordeeld zoals hiervoor weergegeven is (...) - nog onvoldoende voor de conclusie dat hij nu een gevaar voor de openbare orde vormt in de zin van art. 7, vierde lid, richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn) artikel 62, tweede lid, aanhef en onder c, Vw. Daarbij is van belang dat het feit van die veroordeling en de hoogte van de opgelegde straf zonder bijkomende en niet vastgestelde feiten en omstandigheden op zichzelf geen indicatie geeft voor de verwachting dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken. Ook is van belang dat niet is gebleken van andere veroordelingen.

Voordat de genoemde vragen zijn beantwoord kan niet als vaststaand worden aangenomen dat de veroordeling van eiser zonder meer betekent dat hij als gevaar voor de openbare orde in de zin van de genoemde bepalingen moet worden beschouwd.

2.3 Verweerder heeft dus niet deugdelijk gemotiveerd dat aan het terugkeerbesluit het gestelde in artikel 62, tweede lid, aanhef en onder c, Vw ten grondslag kan worden gelegd. Het besluit moet worden vernietigd op grond van artikel 3:46 Awb.

3. Nu het terugkeerbesluit wordt vernietigd, ontvalt aan het inreisverbod de grondslag, zodat ook dit besluit moet worden vernietigd. De overige aangevoerde gronden behoeven dan ook geen nadere bespreking.

4. De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren.

5. Het bestreden besluit wordt vernietigd."

De rechtbank van Den Haag overweegt (terecht) dat uit het enkele gegeven van een eerdere veroordeling niet kan worden afgeleid dat eiser zich opnieuw opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoekster een gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoekster zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. (zie de overweging in de beslissing van de rechtbank van Den Haag)

Met andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoekster schadelijk is geweest, is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).

De bestreden beslissing verwijst terzake enkel naar de redactie van een PV.

De loutere redactie van dit PV zonder bijkomende en niet vastgestelde feiten is op zich geen indicatie voor de verwachting dat verzoekster zich aan strafbare feiten schuldig zouden maken of een gevaar zouden vormen voor onze openbare orde; behoudens de redactie van een PV bevat het dossier geen enkele informatie nopens verzoekster, noch nopens diens strafrechtelijk verleden, noch nopens diens persoonlijke, professionele of familiale situatie.

De hogergeciteerde Nederlandse rechtspraak verdient navolging :

Daarbij is van belang dat het feit van die veroordeling en de hoogte van de opgelegde straf zonder bijkomende en niet vastgestelde feiten en omstandigheden op zichzelf geen indicatie geeft voor de verwachting dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken. Ook is van belang dat niet is gebleken van andere veroordelingen. Voordat de genoemde vragen zijn beantwoord kan niet als vaststaand worden aangenomen dat de veroordeling van eiser zonder meer betekent dat hij als gevaar voor de openbare orde in de zin van de genoemde bepalingen moet worden beschouwd.

De relevante vraag is of er indicaties zijn dat verzoekster zich schuldig zal maken aan strafbare feiten en of zij een gevaar voor de openbare is; het (huidige) beleid van de Staatssecretaris bestaat er veeleer in het inreisverbod aan te wenden als sanctie van zodra er een PV wordt opgesteld, zonder dat enige (concrete) beoordeling wordt gemaakt van het risico voor de openbare orde."

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het eerste middel voert verzoekster een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In het tweede middel voert verzoekster een schending aan van artikel 7, alinea 1, 1° en 3° van de vreemdelingenwet, juncto de materiële motiveringsplicht.

Gelet op de samenhang tussen de juridische en feitelijke toelichtingen, zullen de middelen samen behandeld worden.

Verzoekster stelt dat het administratief dossier onvoldoende gegevens bevat om te besluiten dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde. Er zit immers geen kopie van het PV in het administratief dossier. Een loutere verwijzing naar een PV zou niet toelaten te stellen dat verzoekster een gevaar vormt voor de openbare orde. De materiële motiveringsplicht zou derhalve geschonden zijn. Verzoekster betwist verder dat zij op heterdaad betrappt werd op het plegen van winkeldiefstal en zou onschuldig zijn tot het bewijs van het tegendeel.

Zij vervolgt dat zij bij haar advocaat was langsgeslagen teneinde haar verblijf in België te regulariseren. Zij geeft een feitelijke uiteenzetting en stelt dat zij naar België is gereisd met een toeristenvisum teneinde haar zussen achterna te komen. Zij zou bij haar vriend wonen en zou door haar zussen en vriend financieel gesteund worden. De overweging als zou verzoekster niet in het bezit zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten zou niet correct zijn.

*Verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar de motieven van de bestreden beslissing:
“(…)”*

Wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing niet opgenomen wordt in de beslissing zelf en niet wordt bijgevoegd, volstaat het om in het kort de inhoud van dit stuk te vermelden zonder dat het nodig is ze in extenso over te nemen. (zie: OPDEBEEK I. en COOLSAET A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131-133; RvV, 27 november 2012, nr. 92 236) Er wordt in de bestreden beslissingen niet alleen verwezen naar het nummer van het proces-verbaal, maar de inhoud ervan wordt ook in essentie weergegeven. Aangezien de formele motiveringsplicht tot doel heeft verzoekster in de haar aanbelangende beslissing zelf de motieven te verschaffen op grond waarvan ze werd genomen, toont verzoekster niet aan dat dit in casu niet zou volstaan. Verzoekster wordt immers wel degelijk in de gelegenheid gesteld zich tegen dit motief te verdedigen. (RvV 12 november 2015, nr. 156.367)

In het “Administratief verslag vreemdelingencontrole” dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt bovendien eveneens verwezen naar het PV met nummer GE12LA047216/2015 opgesteld door politiezone Gent en daarin worden de vastgestelde feiten weergegeven. In dat verslag wordt het volgende gesteld: “Omstandigheden aantreffen: Betrokkene wordt gevat als mededader van verschillende feiten van winkeldiefstal te Gent op 03/10/2015. Betrokkene is niet in het bezit van enig identiteitsdocument.”

Uit het bovenstaande volgt dat verzoeksters betoog als zou de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schenden, faalt.

Daar waar verzoekster kritiek levert op het motief dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde, merkt verwerende partij op de Dienst vreemdelingenzaken optreedt als overheid en bevoegd is om maatregelen te treffen die de Openbare Orde dienen te vrijwaren. Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de aantasting van de Openbare Orde van het land zelfs niet ernstig dient te zijn. (R.v.St. nr.33.437 van 21 november 1989) Verwerende partij heeft een ruime beoordelingsmarge bij het bepalen of een persoon een gevaar vormt voor de openbare orde.

De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten is voldoende duidelijk, baseert zich op artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet, omdat verzoekster niet in het bezit is van een geldig reisdocument en zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schenden. Aan haar werd geen termijn toegekend om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet, omdat zij een gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid en er wordt dienaangaande verwezen naar vaststaande gegevens uit het administratief dossier.

Verzoeksters betoog als zou enkel verwezen worden naar een PV is geenszins ernstig. Er wordt immers gemotiveerd welke feiten werden vastgesteld, waarvoor een PV werd opgesteld. Verzoekster werd op heterdaad betrappt op het plegen van winkeldiefstal en als gevolg van haar gedrag wordt zij bevolen het grondgebied onmiddellijk te verlaten, wat niet als onredelijk kan worden beschouwd.

Het feit dat verzoekster nog niet veroordeeld werd en van het vermoeden van onschuld geniet, doet niets af aan het feit dat vastgesteld werd dat zij niet in het bezit is van een geldig reisdocument en dat zij op heterdaad betrappt werd op winkeldiefstal en die vaststellingen volstaan om een bevel om het

grondgebied te verlaten te onderbouwen. Het vermoeden van onschuld dat verzoekster inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.

Daargelaten het gegeven dat België geen precedentenwerking kent, toont verzoekster niet als zou zij zich dienstig op het vonnis of arrest van de Nederlandse rechtbank kunnen beroepen. Zij toont niet aan dat de feiten die tot dat vonnis of arrest aanleiding hebben gegeven dezelfde zijn als diegene die thans voorliggen, noch als zou toepassing zijn gemaakt van gelijkaardige wetsbepalingen.

Verzoekster kan tot slot niet ernstig betwisten dat zij niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat zij geenszins aantoonbaar naar België is gekomen in het bezit van een toeristenvisum. Verzoekster heeft zich nooit bij de Belgische autoriteiten aangemeld teneinde haar aanwezigheid op het grondgebied kenbaar te maken, zodat niet kon worden nagegaan met welke eventuele documenten zij naar België is gereisd. Uit het administratief dossier blijkt alleszins niet als zou verzoekster bij de Belgische diplomatieke post in haar land van herkomst een aanvraag hebben ingediend teneinde een visum kort verblijf te bekomen. Zij laat eveneens na bij haar verzoekschrift een kopie van haar voorgehouden documenten toe te voegen en stelt niet als zou haar visum, voor zover zij er daadwerkelijk een zou hebben, nog geldig is. Verzoekster beperkt zich derhalve tot een louter bewering als zou zij naar België gereisd zijn in het bezit van een toeristenvisum. Evenmin blijkt uit het administratief dossier als zou zij gepoogd hebben haar verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren. Het louter feit dat overigens een aanvraag tot machtiging van verblijf zou worden ingediend heeft geenszins tot gevolg dat geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoekster betoog faalt derhalve zowel in feite als in rechte.

Er dient tot slot te worden opgemerkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten twee motieven bevat die het kunnen schragen, namelijk enerzijds dat verzoekster niet in het bezit was van een geldig reisdocument en dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Enkel indien gegronde kritiek wordt geuit met betrekking tot die twee motieven, kan dit aanleiding geven tot schorsing en nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Daar verzoekster er niet in slaagt het eerste motief ernstig te betwisten, kan haar kritiek gericht tegen het tweede motief hoe dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoekster laat niet toe de door haar aangevoerde schendingen aan te tonen.

De twee middelen zijn niet ernstig.”

4.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
(...)”

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

(...)”

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

(...)”

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Te dezen wordt de verzoekster in toepassing van artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bevolen om onmiddellijk, dit wil zeggen zonder dat haar een termijn gegeven wordt, het grondgebied te verlaten omdat zij *"op heterdaad betrapt (is) voor winkeldiefstal"* en aldus *"een gevaar (is) voor de openbare orde en de nationale veiligheid"*.

De verzoekster kan worden gevolgd waar zij in het tweede middel stelt dat *"(h)et libelleren van een persoon als een gevaar voor de openbare orde (...) een zware betichting (is)"* en dat *"deze conclusie (...) niet lichtzinnig (kan) worden geformuleerd"*. Te dezen blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier de ernst van het ten laste gelegde feit, dat door de verzoekster overigens formeel betwist wordt. In het *"(a)ministratief verslag vreemdelingencontrole"*, dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt enkel vermeld dat de verzoekster op 3 oktober 2015 door de politie *"wordt gevat als mededader van verschillende feiten van winkeldiefstal te Gent"*. Bij *"(a)rd van de feiten."* staat in dit verslag *"(i)nbreuken op de wetgeving inzake het verblijf van vreemdelingen"* vermeld en de vraag of er heterdaad is, wordt in dit verslag zelfs opengelaten (*"JA-NEEN"*). Zoals de verzoekster aanhaalt, bevat dit administratief verslag derhalve *"enkel summiere gegevens, welke niet toelaten op precieze en nauwkeurige wijze kennis te nemen van de feitelijkheden voorhanden in het dossier"*. De verzoekster kan dan ook worden gevolgd waar zij stelt dat *"(d)e loutere redactie van dit PV zonder bijkomende en niet vastgestelde feiten (...) op zich geen indicatie (is) voor de verwachting dat verzoekster zich aan strafbare feiten schuldig zouden maken of een gevaar zouden vormen voor onze openbare orde"* en dat *"behoudens de redactie van een PV (...) het dossier geen enkele informatie (bevat) nopens verzoekster, noch nopens diens strafrechtelijk verleden, noch nopens diens persoonlijke, professionele of familiale situatie"*. Hierbij kan er op worden gewezen dat het Hof van Justitie op 11 juni 2015 in de zaak C-554/13 heeft geoordeeld dat artikel 7, vierde lid, van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), dat gedeeltelijk werd omgezet in artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, in die zin moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale praktijk volgens welke een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander wordt geacht een gevaar voor de openbare orde te vormen in de zin van die bepaling, louter omdat hij wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld (HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Z. Zh. en O. /Staatssecretaris voor veiligheid en justitie, § 54). Het Hof meent dat het begrip *"gevaar voor de openbare orde"* in de zin van artikel 7, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn per geval dient te worden beoordeeld *"teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen"* en dat een lidstaat, wanneer zij zich daarbij steunt *"op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, (...) voorbij (gaat) aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel"* (HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Z. Zh. en O. /Staatssecretaris voor veiligheid en justitie, § 50).

Gelet op het voorgaande, is het kennelijk onredelijk om *in casu* op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de verzoekster een gevaar is voor de openbare orde, louter omdat zij op heterdaad betrapt werd voor winkeldiefstal. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, wordt aangetoond.

4.3.2. Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen.

Zij kan weliswaar gevolgd worden waar zij stelt dat *"het bevel om het grondgebied te verlaten twee motieven bevat die het kunnen schragen, namelijk enerzijds dat verzoekster niet in het bezit was van een geldig reisdocument en dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden"*, doch zij gaat eraan voorbij dat dit bevel slechts één motief bevat om aan de verzoekster geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek toe te kennen, met name dat de verzoekster een gevaar is voor de openbare orde.

4.3.3. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN